

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/41/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6711010217
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alojz Palaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6711010217.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Alojza Palaja a sudcov JUDr. Jozefa Ryanta a JUDr. Slavojka Sendeckého, na verejnom zasadnutí dňa 25. júna 2014, prejednal odvolanie obžalovaného G. G., proti rozsudku Okresného súdu Zvolen zo 14.02.2014 sp.zn. 5T/41/2011 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného G. G. z a m i e t a.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom uznal obžalovaného G. G. za vinného z jednočinného súbehu prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., ktorého sa dopustil tak, že

spoločne už s odsúdeným G. E., nar. XX.XX.XXXX v N., bytom T., H. XXXX/X, dňa 15.05.2010 v čase o 03.00 h v meste Hriňová, okres Detva na Partizánskej ulici pred pohostinstvom Esco spoločne fyzicky napadli F. L. nar. XX.XX.XXXX tým spôsobom, že najprv k nemu prišiel G. E., ktorý mu niečo povedal a následne bez zjavnej príčiny ho jedenkrát udrel ľavou rukou do pravého oka, v dôsledku čoho sa začali naťahovať, pričom spadli na zem, kde ho G. E. ešte niekoľkokrát udrel rukou do oblasti, pričom F. L. si pred údermi rukami bránil hlavu a keď sa následne postavil a stále sa naťahovali a G. E. si mu sado na hrudník, pričom ho niekoľkokrát udrel do oblasti hlavy, kde v ďalšom útoku voči F. L. zabránil prichádzajúci B. W., nar. XX.XX.XXXX, ktorý odtiahol G. G., čím spôsobil F. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom T., D. XXX zranenia, a to otras mozgu, pomliaždenie tváre v oblasti čela a pravej očnice s podkožnou krvnou podliatinou a opuchom a odreninu kože pravého kolena, ktorí si vyžiadali práceneschopnosť v trvaní od 15.05.2010 do 31.05.2010, t.j. 16 dní.

Za to bol odsúdený podľa § 219 ods. 1 Tr. zák., § 36 písm. d), § 37 písm. h), § 38 ods. 2, § 41 ods. 1, § 42 ods. 1 a § 46 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere dvanásť mesiacov, výkon ktorého mu bol podmienene odložený podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a bola mu podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. určená skúšobná doba na osemnásť mesiacov.

Tiež mu bola uložená povinnosť podľa § 50 ods. 2 Tr. zák. počas skúšobnej doby podľa svojich schopností nahradiť škodu spôsobenú trestným činom poškodeným.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. por. bol zrušený výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Zvolen z 15.01.2014 sp.zn. 2T/91/2013, právoplatný 01.02.2014, ktorým bol odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere dvanásť mesiacov, výkon ktorého mu bol podmienene odložený na skúšobnú dobu dvanásť mesiacov, zároveň boli zrušené aj všetky ďalšie rozhodnutia obsahovo na tento výrok nadväzujúce.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bola obžalovanému uložená povinnosť spoločne a nerozdielne s odsúdeným G. E. nahradiť škodu poškodeným stranám Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a.s., pobočka Banská Bystrica, v sume 73,59 Eur a Sociálnej poisťovni, pobočka Zvolen, škodu v sume 37,50 Eur.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný v zákonnej lehote odvolanie, ktorým sa domáhal preskúmania napadnutého rozsudku, jeho zrušenia a oslobodenia spod obžaloby.

V odôvodnení odvolania rozoberá dôkaznú situáciu a pritom uvádza, že sám od začiatku popiera spáchanie predmetného skutku a podiel na útoku s G. E., s už odsúdeným vo veci, na poškodeného L.. Odsúdený G. E. priznal, že mal incident s poškodeným a že došlo k fyzickému napadnutiu, pritom nevie o tom, že by sa obžalovaný G. G. zapojil do bitky. Sám poškodený F. L. sa nevedel vyjadriť k tomu, či ho napadol G. G., túto informáciu získal len sprostredkovane po útoku od svedkov W. a U..

Svedok B. W. na hlavnom pojednávaní uvádzal, že nebol pri incidente od začiatku a keď sa snažil odtiahnuť poškodeného L. od E., tak ho obžalovaný G. mal chytiť za plece a odtiahnuť nabok, pritom upravil svoje výpovede z prípravného konania, že mohol vyhodnotiť zle okolnosti a snahu G. G. oddeliť od seba účastníkov bitky, vnímať nesprávnym spôsobom, a to, že mal obžalovaný kopnúť poškodeného. Aj v prípravnom konaní pri konfrontácii vypovedal obdobným spôsobom.

Svedok G. G., otec obžalovaného, uvádzal zhodne s G. G., resp. B. W., že nevidel žiadne napadnutie poškodeného zo strany obžalovaného a videl, ako obžalovaný chcel od seba oddeliť účastníkov bitky, ale bolo mu v tom zabránené B. W. tým, že ho mal odstrkávať.

Svedkyňa F. U. v rozpore s výpoveďami všetkých prítomných svedkov mala vidieť, že obžalovaný G. kopol poškodeného do brucha a potom, ako poškodený padol a opäť sa postavil, mali pokračovať v bitke postojacky, čo je v zjavnom rozpore s priebehom udalosti 15.05.2010, popísanými ostatnými svedkami. Svedkyňa Q. H. vypovedala na hlavnom pojednávaní rozporne s prípravným konaním a rozpory vysvetlila, že vzhľadom na veľký časový odstup si pamätala len to, že poškodený mal ležať na zemi a obžalovaný ho mal biť.

Ani znalec z odboru zdravotníctva vo svojom posudku nepopisoval také zranenia a mechanizmus vzniku zranení, akým sa obžalovaný mal dopustiť konania voči poškodenému, konkrétne kopnutím poškodeného do oblasti brucha. Hodnovernosť výpovedí svedkýň U. a H. je pochybná, nesledovali konflikt od samého začiatku, a preto konanie obžalovaného G. G. voči F. L. nemôže posúdiť v kontexte vzniknutej situácie.

Vzhľadom na uvedené pochybnosti mal súd prvého stupňa po vyhodnotení dôkazov rozhodnúť v prospech obžalovaného a tohto spod obžaloby oslobodiť.

Krajský súd na základe odvolania obžalovaného preskúmal v zmysle ust. § 317 ods. 1 Tr. por. zákonosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, s prihliadnutím i na chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Treba uviesť, že v predmetnej veci súd prvého stupňa v minulosti rozhodol už dvakrát, pritom v jednom prípade v inom zložení senátu a v poslednom rozhodnutí odvolací súd vytkol súdu prvého stupňa predovšetkým procesné pochybenia, vrátane nedostatočného hodnotenia dôkazov a nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, ktorý bol vypracovaný z tohto pohľadu v rozpore s ust. § 2 ods. 12 a § 168 ods. 1 Tr. por.

V súčasnosti možno konštatovať, že súd prvého stupňa vykonal všetky dostupné dôkazné prostriedky v záujme ustálenia skutočného stavu veci, a to pri plnom rešpektovaní všetkých základných zásad trestného konania pri vykonávaní dôkazov. V dôvodovej časti rozsudku vysvetlil, ktoré skutočnosti mal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové a právne závery a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov jednotlivo i v ich súhrne.

Zabezpečené priame a nepriame dôkazy boli vyhodnotené súdom prvého stupňa v súlade s ust. § 2 ods. 12 Tr. por. na základe zásad správneho myslenia a vnútorného presvedčenia a odvolací súd po takomto

hodnotení musí konštatovať, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané konanie obžalovaného v zmysle skutkovej vety napadnutého rozsudku, teda obžalovaný je páchatelom predmetného skutku tak, ako ho ustálil súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku.

Odvolačný súd považuje napadnutý rozsudok z hľadiska jeho odôvodnenia za dostatočne zrozumiteľný a zákonne odôvodnený, s týmito hodnoteniami dôkazov sa v plnej miere stotožňuje, preto v ďalšom na ne iba poukazuje, aby neopakoval tie isté postupy hodnotenia dôkazov a ich závery.

Reagujúc na odvolanie obžalovaného však musí zdôrazniť, že odvolací súd považuje výpovede svedkov za vieryhodné a podstatné v prvých ich zneniach v prípravnom konaní, keď s odstupom času je zrejmé, že svedkovia si nemuseli pamätať podrobnosti významné pre ustálenie skutkového stavu, čo aj pri zmene výpovedí na hlavnom pojednávaní bolo konštatované. Treba uviesť, že predovšetkým svedkyne F. U. a Q. H. jednoznačne popisujú útok obžalovaného G. G., i keď je pravdou, že väčšou intenzitou útočil G. E.. Pokiaľ by išlo o snahu vymyslieť si, alebo krivo obviňovať obžalovaného G. G., mohol tak nepravdivo popisovať útok samotný poškodený L., ktorý však zjavne vypovedal len to, čo vedel. Útok zo strany obžalovaného G. priamo on nezaregistroval, tento mu popisali až spomínaní svedkovia po tomto skutku. Na rozdiel od ostatných svedkov, títo svedkovia neboli v žiadnom bližšom vzťahu a tiež nebol zistený negatívny postoj a vzťah k obžalovanému G., aby mali dôvod vypovedať nepravdivo a krivo obviňovať obžalovaného G., preto aj odvolací súd má za to, že obžalovaný sa dopustil konania tak, ako ho ustálil súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku a správne potom aj jeho konanie bolo podradené pod príslušné zákonné ustanovenia § 156 ods. 1 Tr. zák. a § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák.

Pokiaľ ide o trest, ani v tomto výroku napadnutého rozsudku odvolací súd nezistil pochybenie, pretože súd prvého stupňa pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu vzal v úvahu všetky významné skutočnosti v zmysle § 34 ods. 1,4 Tr. zák., zhodnotil aj rovnováhu priťažujúcich okolností a poľahčujúcich okolností, na druhej strane musel brať v úvahu aj trestnú činnosť z rozsudku Okresného súdu Zvolen sp.zn. 2T/91/2013 a ukladať súhrnný trest s prihliadnutím na tú skutočnosť, že teraz posudzovanej trestnej činnosti sa obžalovaný G. dopustil pred vynesením a právoplatnosťou predmetného rozsudku. Oproti pôvodnému uvedenému rozsudku a trestu bol trest sprísnený v podstate len v dĺžke skúšobnej doby v minimálnej miere, nejde teda o trest nezákonný, prísny, ale na splnenie zákonom sledovaného účelu je nevyhnutý, a to aj z pohľadu individuálnej a generálnej prevencie. Zákonný je aj výrok o náhrade škody, keď súd prvého stupňa uložil obžalovanému povinnosť nahradiť škodu poškodeným stranám solidárne s už odsúdeným G. E., keďže svojím spoločným konaním poškodeným stranám spôsobili škodu v zmysle nákladov na liečenie poškodeného, pritom poškodené strany si svoje nároky uplatnili riadne a včas.

Z uvedených dôvodov potom odvolací súd odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.